ВОВЧА ПІСНЯ

Мал. К. ЗАРУБИ

Принаймні дивною є заява федерального уряду про те, що він, бачите, готовий дати Радянському Союзові «гарантії безпеки на випадок возз'єднання Німеччини».

(З повідомлення міністра закордонних справ СРСР А. А. Громико на VII сесії Верховної Ради СРСР).

Хоч голосок його — м'який, неначе шовк,
Та добре знаємо, що це — співає вовк!

перець

№ 2 (565). РІК ВИДАННЯ XXVI Ціна 10 коп. КИЇВ. СІЧЕНЬ 1966

Телеграфне агентство Перця

ПОТРІБНІ ТАМТАМИ

Наш кореспондент з радгоспу «Ударник», Іллінецького району на Вінниччині, повідомляє, що керівники радгоспу згодні обміняти свою АТС на африканські барабани тамтами, з допомогою яких тубільне населення підтримує зв'язок у джунглях.

Начальник Іллінецького райвідділу зв'язку т. Лаута потурбувався, щоб всі 20 номерів АТС мовчали, як маринована салака. Навіть з райцентром зв'язатися неможливо. Залишається одне — бити у тамтами. Можна бити і т. Лауту. Критичним словом.

І ЗІП'ЯЛИ

У Херсоні, в 3-му мікрорайоні, житлово-будівельний кооператив «Родина» спорудив будинок. Та не сам спорудив. БУ-1 стіни зводило. БУ-6 в середині будинку потрудилося... І зіп'яли. Саме зіп'яли, а не спорудили, бо, як свідчить акт прийому будинку, «наблюдается затекания влаги из-под балконных плит».

«Влага» хай собі тече, зате є гарантійний лист, що всі недоробки будуть ліквідовані.

Цікаво тільки, де гарантія, що отой гарантійний лист набере чинності.

НОВИЙ РЕКОРД З БІГУ

Новий рекорд з бігу на зверхдалекі дистанції поставив Анатолій Карпович — священик села Княжолука. Долинського району, Івано-Франківської області. Успішно взявши старт з місця проживання, він далеко позаду залишив не тільки знедолену паству, але й дружину з чотирма дітьми. Зате спокусив і прихопив з собою чужу жінку і так припустив з нею у нову парафію, що сам превеликий спокусник Вельзевул його випередити не може.

З богом, отче!..

ВІЧНИЙ ДВИГУН — Є!

ДУНАЇВЦІ, Хмельницької області. (Наш кор.). Тут стало відомо, що в одному з цехів Дунаєвецького електроремонтного заводу зберігається вічний двигун. Ним став електромотор колгоспу «Маяк» (Волочиський район), який надійшов сюди на ремонт ще у травні минулого року. Якщо на заводі цей мотор будуть лагодити тими ж темпами, що й досі, йому, за точними підрахунками спеціалістів, забезпечено вічне існування.

ПРЕМІЯ ЗА ОПЕРАТИВНІСТЬ

СУМИ. (Наш кор.). У Сумському цукротресті запроваджено новий порядок преміювання колгоспів за понадпланово зданий буряк.

Забереш належний тобі цукор за здані буряки до 25 грудня — матимеш премію, не забереш — як знаєш.

Зараз у Сумах вивчається питання: за що ж власне преміюються колгоспи? За понадпланово зданий буряк чи за оперативність на свою користь?

Добрі люди сидять у Сумському цукротресті, заохочують оперативність. І головне, оперативно заохочують.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Удома — гвалт, як чашечка впаде...

...а на роботі — й вухом не веде.

Жалівся Яким...

Людям жалівся Яким П'яничко,
Ніби зарплата його невеличка:
Сотню карбованців на місяць має...
На моторолер не вистачає...

А із роботи йдучи, П'яничко
Щодня заверта до одної крамнички,
Скромно бере там «одну невеличку»
(З горя завів отаку собі звичку!).

Нарешті таки пощастило Якиму
(Доля його не прошвендяла мимо):
Стали у тресті платню піднімати,
Сто п'ятдесят у Якима зарплати.

Тому тепер, вже веселий, П'яничко
З радощів йде до тієї крамнички,
Платить у касу за... «дві невеличкі»
Та й кренделює, як хвостик телички...

Чув я учора — жалівся П'яничко:
«— Що за платня!.. Та у ніс йому шпичка!..
Люди живуть, а я —мало не голий..
Де вже тут буде отой моторолер!?»

Снилось Якиму, що знов до зарплати
Хочуть йому п'ятдесят добавляти.
Ех! Завернув уві сні до крамнички
Та й заплатив там за... «три невеличкі».

Михайло ХЛОВНОВІН.

м. Дніпропетровськ.

Треба бути психологом

Спочатку — сценка з минулого.

...Ви приходили в магазин. Продавщиця клала на ваги оселедця. Він вам не подобався, просили замінити, покласти іншого. І тоді войовнича трудівниця торговельного фронту витягала із свого арсеналу повний джентльменський набір аргументів: «Подумаєш, йому не подобається! Інтелігент знайшовся! Не хочете — не беріть!».

Тепер — це майже пройдений етап. Демонстративне хамство пішло у вічність.

Цим радісним фактом я якось поділився із знайомим працівником прилавка.

— Так, — зітхнув він, — важко, дуже важко працювати тепер нашому братові. Розбалували ми покупця. Вимогливим він став, вередливим. От і доводиться шукати нових шляхів до його душі...

Побувавши у багатьох львівських магазинах і побутових майстернях, я переконався: деякі працівники сфери обслуговування наполегливо шукають і таки знаходять дуже ввічливі, дуже витончені засоби впливу на клієнта.

На приймальному пункті № 39 фабрики індпошиву й ремонту взуття познайомився з приймальницею Г. Л. Фішаровою, про яку один із вдячних клієнтів написав, що вона — тонкий психолог і вміє знаходити до кожного відвідувача індивідуальний підхід.

— Слухайте, — каже громадянка В. Н. Калініна, — мої туфлі мали бути готові ще тиждень тому. Ось квитанція. Я ж не можу щодня сюди ходити. Це неподобство!

— Неподобство?! — вигукує Ганна Львівна Фішарова. — Це ви м'яко сказали. Це значно гірше, ніж неподобство Це знущання з людини. І хіба ви одні?! Он та громадянка вже десятий день ходить до нас. Якийсь нещасний дрібний ремонт дитячих черевичків фабрика затримала на цілу декаду. Ні, я цього не витримаю! Інфаркт мені забезпечений...

І ось уже в клієнтів зникло бажання скаржитись, на їх очах блиснули сльози співчуття. Вони вже майже готові вибачатись. Бо що таке дитячі черевички у порівнянні з інфарктом! А директора фабрики О. Г. Аграновського ці психологічні етюди цілком влаштовують.

Зрозуміло, в різних галузях обслуговування є своя специфіка.

От, приміром, стоїть на кінцевій зупинці тролейбус № 8. Довго стоїть. За графіком уже має їхати. Але стоїть. Нарешті дочекався — під'їхав наступний. Тривожно загудів. Наш поїхав. На першій зупинці простояв чотири хвилини. Водій Абрамов і кондуктор Євдокимова захоплено обговорювали прогноз погоди. При цьому раз у раз оглядались назад. Як тільки появився наступний тролейбус, — ми рушили вперед. Те саме повторилося і на другій зупинці, і на третій. Тепер справу було зроблено — на всіх зупинках зібралися великі черги. Наш тролейбус переповнений. А кондуктор Євдокимова, сильно вболіваючи за людей, які стоять на зупинках, присоромлювала пасажирів: «Ну, пройдіть же вперед, протиснітьcя, там же стоять ваші товариші, їм теж треба їхати». «Наші товариші» були глибоко розчулені зворушливим піклуванням кондукторки. З почуттям вдячності деякі давали гроші і не брали квитків...

Наступний тролейбус прибув на кінцеву зупинку через хвилину після нас. У ньому... четверо пасажирів.

У трамвайно-тролейбусному управлінні мені пояснили:

— Це — «тягуни». Вони порушують графік спеціально, щоб виконати план. Зрозуміло, за рахунок своїх товаришів. Зрозуміло, пасажирам від цього гірше. Зрозуміло, у переповненому тролейбусі легше допускати зловживання...

Я щиро подякував керівникам управління за докладну й теоретично насичену інформацію...

А як же з тими покупцями, клієнтами, пасажирами, котрі скаржаться на подібні викрутаси. Тепер же не можна, як колись, не давати книги скарг і пропозицій, посилаючись на те, що протягом двох останніх кварталів її вивчають у тресті. Тепер цю книгу слід вивішувати на видному місці.

Все це так. Але трошки винахідливості, трошки психології — і з цього становища теж можна вийти.

У хлібному магазині, на вулиці ім. І. Франка, як і в багатьох інших, книга скарг висить на найвиднішому місці. Під самою стелею. Щоб дістати її, треба бути таким гігантом, як гравець збірної країни з баскетбола. Переважна більшість домогосподарок Львова, як показало візуальне спостереження, не такого зросту. І драбинок з собою не носять...

Ну, а коли покупець усе-таки добирається до книги скарг? Як тоді бути?

По-перше, після того, як скаржник зафіксував своє обурення, треба негайно розчулити наступного відвідувача й попросити його спростувати заяву. Коли, наприклад, у промтоварному магазині воєнторгу, на проспекті Леніна, громадянин Паламарчук поскаржився на неуважність продавця, то тут же на звороті з'явився запис іншого автора: «Я була присутня при вказаному в скарзі інциденті, вважаю скаргу безпідставною, бо продавщиця відповіла на запитання своєчасно і у ввічливій формі».

Цього, виявляється, досить, щоб скарга втратила будь-яку цінність.

Якщо нема під рукою оперативного спростовувача, теж не страшно. У магазині № 2 Львівського хліботоргу громадянка Конькова поскаржилась на продавщицю, яка не хотіла розрізати торт. За кілька днів у книзі хтось намалював таке: «Я, механік винзаводу, і мій друг Вася оголошуємо подяку магазину № 2 і особисто Котенко за хороше ставлення до покупців і завжди гарячу каву». Хоч підпис і нерозбірливий, але сам запис, безумовно, зворушливий. Він, слід гадати, цілком компенсує і врівноважує скаргу. Мабуть, тому дирекція магазину на неї й не реагувала.

Отож і виходить, що не така вже страшна книга скарг, як її малюють. Якщо, зрозуміло, бути трошки психологом, трошки винахідливим.

Біда тільки в тому, що ці різноманітні винаходи повільно узагальнюють. А робити це — причому, з певними висновками — треба. І є кому. Бо невже ж, і справді, цим повинні займатися лише фейлетоністи?!

Є. КРУКОВЕЦЬ.

м. Львів.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Але ж мені здається, що я здавав вам пилососа?

ПРИВ'ЯЗАЛИ БИЧКА ДО БУДЯЧКА

(Зразок унікального головотяпства)

Було це в році шістдесятому. Зібралися у кабінеті начальника управління легкої і харчової промисловості Запорізького раднаргоспу т. Трощенка Т. К. запорожці і почали раду радити. Не про те, як на турка стати, а як у Запоріжжі гідролізно-дріжджовий завод збудувати.

— Будуть кормові дріжджі — буде більше молока, м'яса і яєць! —вирішили всі одноголосно, І одностайно ухвалили: завод біля олійно-жирового комбінату примостити. Для комбінату луска соняшникового насіння — відходи, а для заводу — сировина. Доручили керівництву комбінату проектування організувати. Комбінат зі свого боку виділив відповідального за це діло т. Грінштейна М. І.

І почалось. Почалось з пошуків проектантів. Замовники знали: у Ленінграді є проектний інститут «Діпрогідроліз». Гідролізний завод — його кровна справа. Та де Ленінград, а де Запоріжжя. А під боком сонячна Одеса. А в сонячній Одесі — проектна організація «Діпроміст». Проектує міста. Чому б їй і завод не спроектувати.

Одеські діпромістівці забули, що швець у кравецтво мішатися не повинен, і засукали рукави. Головний інженер проекту т. Мауергауз Ю. С. заклопотано чухав потилицю: де його притулити? Справа — місця нема. Зліва — місця нема. Посередині — улоговина, як величезна і глибочезна макітра. Загнав майбутній завод в оту «макітру». Головний архітектор Запоріжжя т. Василевський С. П. визнав «макітру», як ділянку, повністю придатну для будівництва заводу, і в ній заварилося. Почали будувати — почало водою заливати. Будівельники викручували штани, а проектанти самі викручувались.

— Не ми тільки винні. Ось підпис головного архітектора, ось печатка міської Ради. Куди вони дивилися?...

Защеміло замовникам біля серця:

— Щось проектанти не теє. Щось не дуже вони у цьому ділі петрають. Не їхня це парафія...

І почали знову мозолити собі голови: чия це парафія?

— Тю! Раз кормові дріжджі завод випускатиме, — значить, харчової промисловості. А харчова промисловість має свій проектний інститут «Діпропрод».

Передали віжки в руки Київському «Діпропродові»...

— Від креслень не відходити ні на міліметр! — попередив будівельників головний інженер проекту т. Житницький С. Я.

Не відходили ні на міліметр. Зате ламали цілі метри... залізобетонних конструкцій. То фурфурольна колона в отвори не влазить, то вікно у стіні не передбачили і начальник цеху не може нічого бачити. Та все це було б дрібницею, якби знову ж таки не вода. Тепер уже питтєва. «Причепили» проектанти цей «поїльний сосуд» до водогону, якого... ніколи не було, нема і не буде.

— Що ви натворили? — здивувалися будівельники. — Куди ж його підключати? До повітря? Нема тут жодного водогону!

— Не може бути! А ми думали...

Що вони думали, залишилося глибокою таємницею. Та роки минали, будівельники будували, проектанти в процесі роботи допроектовували, а замовники контролювали. І завод зачмихав. Перший чмих показав, що йому треба не 170 робітників, як передбачалось проектом, а — 450. При другому чмихові від надмірного тепла почали викручуватися і розпадатися вінілпластові вентиляційні труби. «Попросили» заміни і кілька сот метрів мідних труб. А потім зачмихало так, що директор заводу т. Андріюк М. М. та начальник виробничо-технічного відділу т. Грінштейн М. І. згадали приповідку: «бачили очі, кого вибирали» і за голови взялися. Виявилося, що нема де відходів дівати. Проектанти запевняли, що «відходити» буде гіпс — прекрасний будівельний матеріал. Знайшли для цього «будівельного матеріалу» споживача — будівельне управління. А «відходить» така мазюка, з якої навіть пам'ятника проектантам зліпити не можна. І вивозять отой «гіпс» за тридцять кілометрів, щоб добрим людям повітря не псував. Потужність заводу не 10,6 тисяч тонн дріжджів у рік, як занотовано у проекті, а лише 4,5 тисячі. Бо ж не доторопали, що нема технічної води. А без води заводові ні сюди, ні туди. Треба її для нормальної роботи принаймні 8800 кубічних метрів на добу. Не доторопали і про пару. Передбачили проектанти, що нею має дмухати котельня олійного комбінату. А те, що тій котельні, для того, щоб вона дмухала, треба ще пару котлів поставити, не добачили. Не спроможний олійно-жировий комбінат і сировиною завод нагодувати.

Тож показало оте чмихання, що «прив'язали» завод, як бичка до будячка. Не зметикували, що й до чого. Сіпнув бичок — і увірвався будячок. Та завод не бичок. Не буде бігати п'ятнадцять кілометрів до Дніпра по воду, за тридцять кілометрів нечистоти викидати, а по всьому півдню України сировину збирати. Та й не візьмеш його на мотузочок, як бичка, і не переведеш до іншого будячка...

Чмихає завод поволі. Дорого йому обходиться кожен чмих. Вилетіла в оті труби, мідні і вінілпластові, не одна тисяча державних грошенят. А скільки ще вибулькає через водогін і випарується через котельню, ніхто не знає. Хіба що підрахує Міністерство лісової, целюлозно-паперової і деревообробної промисловості УРСР, яке взяло запорізького «бичка» на своє утримання.

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.
м. Запоріжжя.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ВИПРАВДАВСЯ

Пожежі наробив Сірник,
Та визнавать вину не звик:
— Не винен, — каже, — хоч убий —
Характер в мене запальний!

НЕЗДІЙСНЕННЕ БАЖАННЯ

Він неможливого раптово захотів.
Обнявши друга за похилі плечі,
Відставив чарку і забелькотів:
— Давай тр... тверезо глянемо на речі.

ВІДМІННІСТЬ

Курча спитало у Кота:
— А чим ти відрізняєшся від Лева?
— Дрібницями:
Не маю китиці на кінчику хвоста
І не зчиняю реву.

Анатолій ГАРМАТЮК
м. Донецьк

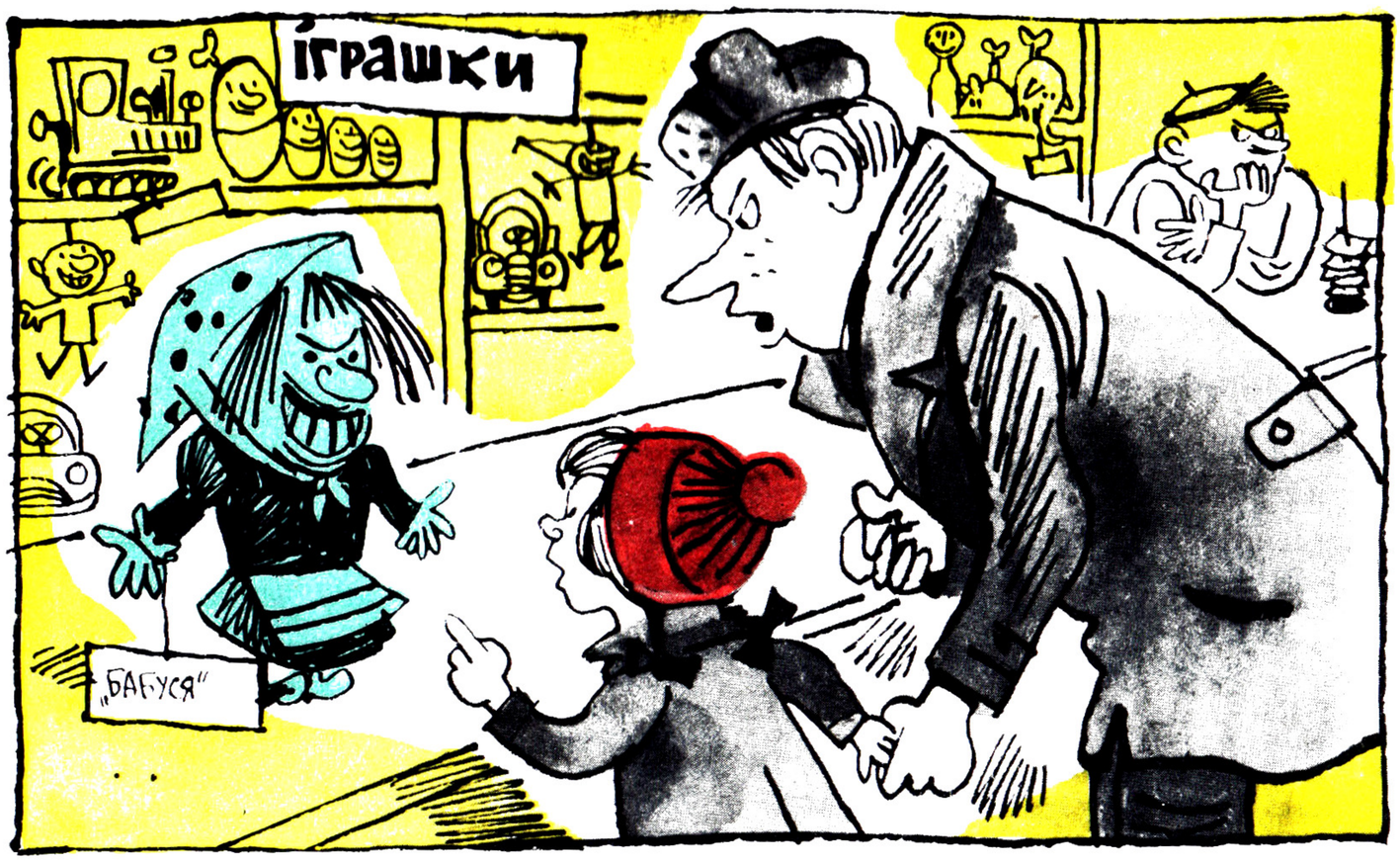

— Бабусю, бабусю, а чого в тебе такі великі зуби?

Кожне місто має щось своє, тільки йому притаманне. Київ славиться парками, Одеса — морем, Котовськ — об'явами. На об'яву тут можна натрапити у найнесподіванішому місці. Читаємо на дереві: «Продаю козу. Звертатися за адресою...». На стовпі: «Міняю квартиру у Котовську на рівноцінну у Кисловодську». Біля каси вокзалу: «Товариші! Хто купив в універмазі калоші, розпаровані на одну ногу № 8, поверніть їх у Сірий магазин». Йдеш до книгарні і передусім бачиш: «Книготорг продає ящики на паливо». Кинеш оком на паркан, а там: «ТЕРМІНОВО! Продаю піаніно, дзеркальну шафу, радіоприймач».

Хтозна, може, хто й хоче обміняти Кисловодськ на Котовськ, купити козу, повернути калоші на одну ногу № 8 і топити ящиками. Але хто догадається, на якому дереві про це читати? А все тому, що у місті немає жодного довідкового щита. От і ліплять об'яви, куди попало...

* * *

Робітник цукрового заводу Бойченко купив телевізора. А той не працює.

Він — до майстерні, поніс покупку на гарантійний ремонт. А там йому: «Яка ще гарантія? Ремонтувати будемо, але без гарантії. Ваш телевізор у нас ще три роки тому зареєстровано».

— Та я ж його на цьому тижні купив! Хоч у завмага запитайте, у Любові Григорівни Кислицької.

Але телевізор і справді був старий. Просто товарознавець Котовської міжрайбази В. І. Чудний вийняв з упаковки новий телевізор і поставив натомість свій старий. А Кислицька, до речі, про це знала. Коли в Чудного запитали, як це він до такої чудасії додумався, він одрізав:

— Ага, нашому старшому товарознавцеві Світлані Василівні Кострицькій можна, а мені ні?..

Логічно відрізав. Сказано ж: наслідуй старших.

* * *

Теоретично у Котовську відкрили корисну установу — платну стоянку автотранспорту. А практично це безплатний склад для різних устаканов. Тут можна натрапити і на копицю сіна, і на штабелі щитів для снігозатримання і на гори білої і червоної цегли. Щоправда, тут ще залишилося кілька кутків і для машин.

Але горе тому водієві, що наважиться переночувати на платній стоянці. Це влітає йому у добру копійчину — півтора карбованця за таксою, плюс «три крб. сім коп.» випадковому трактористові, щоб витягнув його машину з неймовірної грязюки. А ще ж після таких рятувальних робіт машину треба півдня мити!..

* * *

На станції час од часу гримить гучномовець:

— Громадяни! Не ходіть по коліях! Це небезпечно для життя!

А громадяни ніби не чують. Ходять по коліях та ще лізуть під вагони. Та ще з дітьми! Річ у тім, що залізнична колія перетинає все місто. А переходів нема. От і доводиться, скажімо, батькам, що працюють на мебльовій фабриці або птахокомбінаті, ризикувати своїм життям і життям своїх дітей. Бо фабрика і комбінат розташовані з одного боку колії, а дитячі садки — з другого. Ну, а про нормальну роботу швидкої допомоги чи пожежників нема чого й казати. Щоб дістатися машиною з однієї половини міста до другої, треба робити гак аж до села Любомирки.

На будівництво перехідного мосту асигновано 28 тисяч карбованців. А справа досі не зрушила з місця, бо ніяк не зрушить з місця «Мостопоїзд» № 2, що має той міст будувати.

* * *

Біля середньої школи № 1 винищили фруктовий садок. Прибули бульдозери і посунули в атаку на яблуні та груші. На спустошеному місці виросло риштування. В саду, мов гриби після липневого дощу, виростають три будівлі. Хороші кам'яні будівлі. З мансардами, верандами. Окремо зводяться кам'яні сараї, кам'яні літні кухні і фундаментальні погреби. Сюди ж прокладають парове опалення і каналізацію.

Будівництво двох об'єктів фінансує Котовська бурякобаза, третього — Красноокнянський комбінат комунальних підприємств.

Пішли ми на бурякобазу до директора Лабуша Володимира Панасовича, питаємо, для кого ж це на державні гроші зводять такі вілли?

— Одну, — відповідає т. Лабуш, — для нашого головбуха Івана Олексійовича Курінного. Знаєте, поневіряється, бідолаха, у сарайчику. Ми позаторік здали житловий будинок на 16 квартир, а минулого року — на 4 квартири. Всіх забезпечили житлом! У нас навіть черги тепер нема. Одного тільки головбуха обійшли...

З головбухом на роботі нам побачитись не пощастило. Він днює і ночує на будівництві своєї вілли.

— Ну, а другу віллу для кого? У вас же тепер черги нема...

Але Володимир Панасович Лабуш так до пуття і не знає, для кого він будує другу віллу. Так само, як у райраді, яка контролює третій об'єкт, теж не знають, хто там житиме. Дива!

Увечері ми завітали до нещасного головбуха у його сарайчик.

«Сарайчик» таки нічого — пристойний. Три кімнати з усіма службами. І літня кухня у нього є, і погріб. А прописано на цій площі лише четверо.

— А що ж станеться з вашим сарайчиком, коли ви переселитеся? Адже на бурякобазі черги нема!

— Даремно хвилюєтесь, цю задачу ми вже успішно розв'язали, — заспокоює Курінний.— Наш місцевком поклав залишити цю хату моїй дочці...

Мудрі і досвідчені люди працюють на бурякобазі!

Одне тільки нас непокоїть. Бачили ми їдальню школи. Це благенька хатинка, що наполовину вросла в землю. От якби відкрити для школярів їдальню в одній з тих новобудов, що зводяться в шкільному садку! Та й двом іншим можна було б дати раду, бо, на жаль, у Котовську дитячих садків ще не густо.

Можливо, саме таке рішення і ухвалять керівники міста?

Щасти їм, доле!

З Перцем подорожував та його враження нотував Ю. ЯЧЕЙКІН.
Малюнки А. ВАСИЛЕНКА.

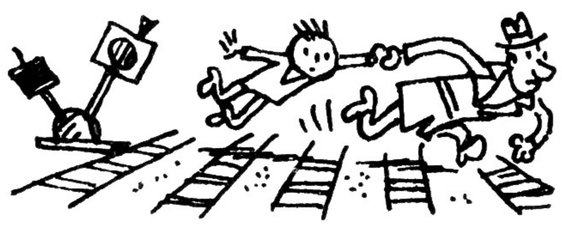

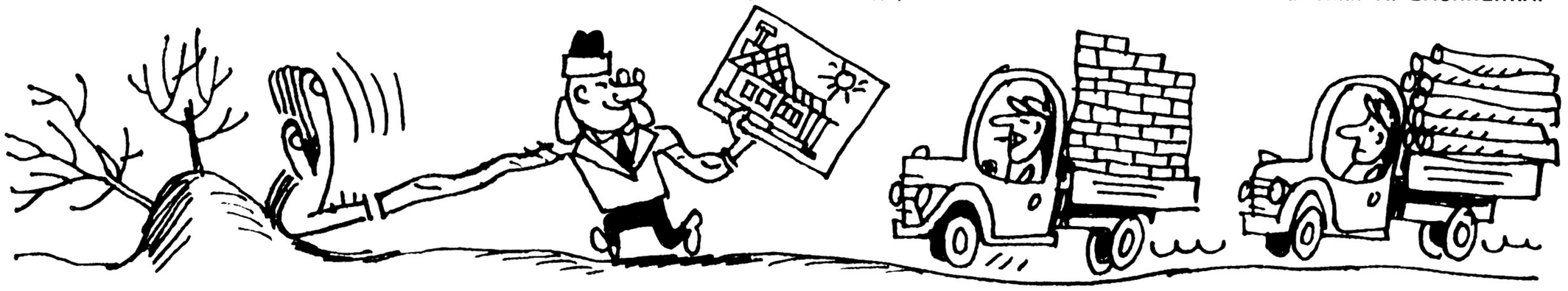

А ДЕ Ж ГАРАНТІЯ?

Якщо вам потрібен портативний магнітофон, то щиро радимо брати «Весну-2». Бо магнітофон той і справді гарний і дуже дефіцитний. Крім ніжно-ліричної назви, він важить 5 кг., має добру інструкцію на 30 з лишнім сторінок і не має лише одного: постійної прописки, чи то постійної адреси — де його виробляють, хоч в інструкції і названо м. Дніпропетровськ.

Саме такий магнітофон і придбала редакція Бориславського міського радіомовлення (Львівська область). Усе було як слід: і назва, і вага, і кількість сторінок в інструкції. Але мав той магнітофон один-однісінький недолік — мовчав, як риба.

Та пам'ятаючи про письмовий додаток і про адресу, зазначену там, бориславці вирішили звернутися в Дніпропетровськ. Адже в пам'ятці сказано, що магнітофон «Весна-2» виробляє місцевий радіозавод і саме він гарантує протягом шести місяців (з дня придбання) його нормальну роботу. А в разі якої недоробки гарантує ремонт за свої кошти і своїми силами.

І магнітофон поїхав у Дніпропетровськ.

Минув тиждень, минув третій. Ну, а далі — як в анекдоті. Повернулася посилка через місяць та ще й з листом начальника бюро гарантійного обслуговування Дніпропетровського радіозаводу т. Канторовича: «Це магнітофон не наш».

А чий?

Шукай, як кажуть, вітра в полі.

І вирішила редакція Бориславського радіомовлення про все це написати нам. Мовляв, де тепер та гарантія, що не вб'єш на розшуки невідомого заводу всі 6 гарантійних місяців, а тоді завод візьме та й напише: «А де ви були раніше? Інструкцію читали?»

Після цього (це вже ми гарантуємо) вам той завод не тільки не відремонтує магнітофона «за свої кошти і своїми силами», а й дивитися на нього не захоче.

О. ЧОРНОГУЗ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

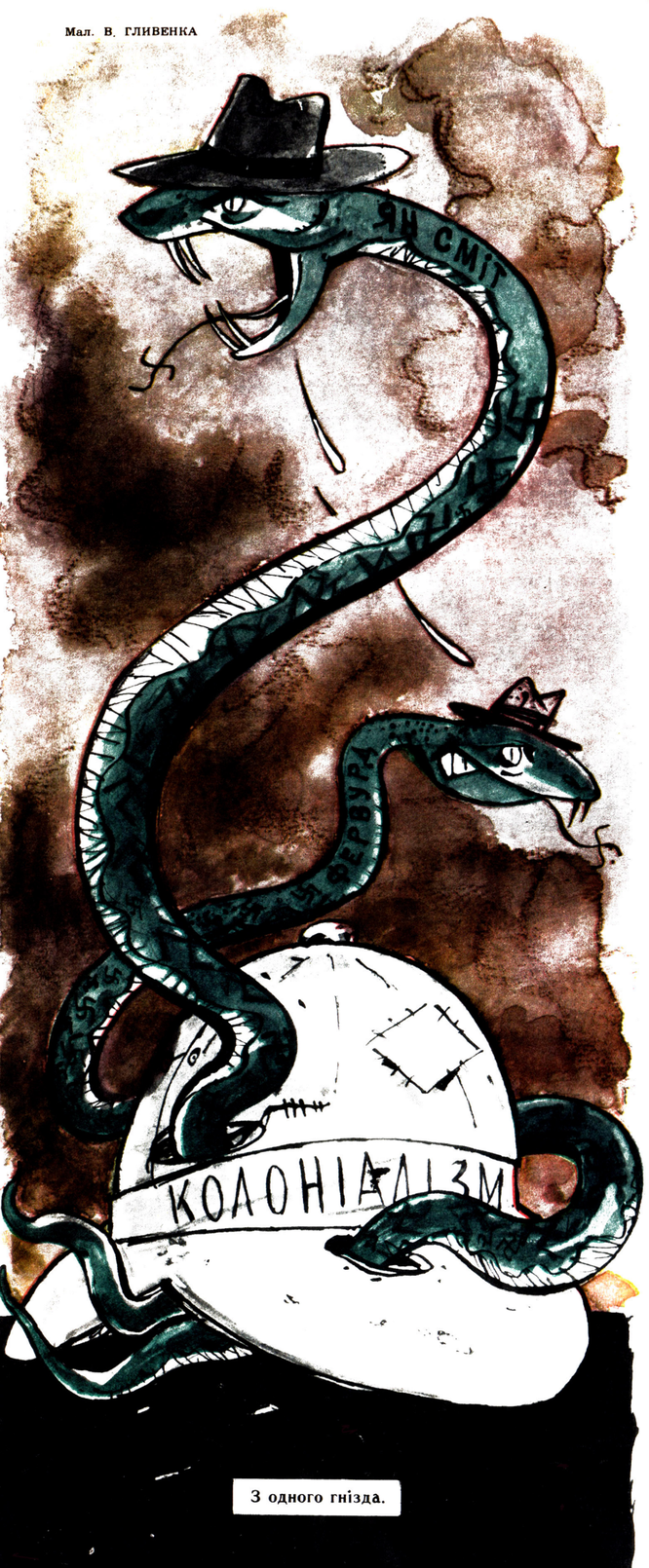

З одного гнізда.

Народні усмішки

ВИКРУТИВСЯ

Вгледівши свого чоловіка п'яним, Явдоха почекала, доки він зайде у хату, і накинулась:

— Ти знову ледве тримаєшся на ногах. Доки я буду терпіти?.. Хіба це життя! Та самій у сто разів краще бути! — і почала вибирати із скрині свої речі.

Омелько, бачачи, що непереливки, підступив до неї ближче.

— Обіцяю більше не пити до смерті.

На тому і помирились. А наступної неділі знову Омелько прийшов напідпитку.

— Так оце такі обіцянки... Так оце... Ти ж казав, що до смерті не питимеш! — почала жінка.

— Жінко! Та хіба я до смерті п'ю! Я ж до кума, до Андрія Платоновича п'ю! — відповів чоловік.

Повідомив М. М. РЯБЧУК з с. Крилів. Гощанського району, Ровенської області.

ПОМИРИВ

Синок: — Тату, у Івася 28 зубів, а у мене тільки 22!..

Батько (уважно читаючи книжку): — Ой, діти, дайте мені спокій! Поділіться самі.

СЕЛЯНИН І ПАН

Селянин, приїхавши до міста і побачивши на вулиці збіговище, запитав у прохожого:

— Прошу, пана, що там сталося?

— Корова знесла яйце... — відказав той.

— Ага, з того яйця, певно, вилупиться таке теля, як ви, пане!.. — сказав селянин і пішов собі далі.

ОЗНАКА РОЗУМУ

Одного разу дочка запитала у матері:

— Мамо, а чому в нашого татуся голова блищить, як дзеркало, а жодна волосинка не росте зверху?

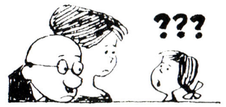

— То від того, що наш татусь багато вчиться, він у нас дуже розумний.

— А чому ж у тебе така густа, гарна і довга коса? — запитала дочка.

Повідомив О. В. ПЛАТКО з м. Луцька.

ЗАСУМУВАВ

— Куме, а чого ви такі сумні?

— А ви що — хіба не бачите, що шинок відкритий, а у мене грошей нема!

Повідомив І. ФУР з м. Борислава, Львівської обл.

ВОГОНЬ БЕЗ ДИМУ

Баба до діда:

— Омельку, ти сьогодні плиту топив?

Дід:

— Авжеж, топив.

— Ой, не бреши... А чого ж я диму не бачила?

ВИННІ ЧЕРЕДНИКИ

Після грози до зоотехніка підбігає підпасич.

— Дядьку Опанасе, біда, блискавка бугая вбила!

— Отуди к лихій годині! А де ж чередники були? — вигукнув зоотехнік.

Надіслав І. І. ШИНКАРЕНКО з м. Берислава, Херсонської області.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Не кається.

КОЛО-ЛІТЕРАТУРНЕ

ДІВКО, СХАМЕНИСЯ!

Чужа ти й не чужа.
Яка — і сам не знаю.
На березі Ужа
Щодень тебе стрічаю.
Й по часточці мене
Береш щодень з собою...

(Володимир Ладижець, «Люблю тебе таку...» Із збірки «Між берегами»).

— Що то сталось, добрі люди?!
Що то, хлопці, за прикмета?
Був поет, як личить бути,
Нині ж бачу півпоета.

— То поет стріча кохану
Над Уж-річкою в долині,
І от — наслідки роману:
Пропадає по частині.

Ах, ти, дівчино кирпата,
Геть бери свої тенета! —
Ти ж дітей позбавиш тата,
Нас залишиш без поета!!!

Йосип БАГЛАЙ.

м. Ужгород.

perec-ua.
perec-ua.

Пародія

ОХ ЖЕ Ж І ЧАЙ!

Гей ви чуєте, люди, ви знаєте, люди...
Ох же ж і чай! Так би й пив без міри!

...за дні твої, за ночі **трудні**
за праведну і чисту путь,
за ці важкі труди і будні,
що у легенди **увійдуть.**

...ми з вас крові **іспили.**

...його **ізнищать** до кінця.

...як приходять додому,
як курять **ізнов** і **ізнов.**

...вже ворог **мечеться** в кільці.

С. ТЕЛЬНЮК, зі збірки «Легенда про будні».

Гей, ви чуєте, люди, ви знаєте, люди?!
(Хто почує мене — не барись, одвічай!).

Всій планеті віднині відомо хай буде,
Що найбільше люблю іспивати я чай.

Можу пити в обід, на вечерю і зранку,
Маю в серці до чаю безмежну любов,
Аж же ж жижки дрижать, як побачу я склянку,
Так без міри б і пив і ізнов і ізнов.

Не облизуйсь дарма, моя чайная музо,
Я ні краплі тобі не лишу все одно,
Хай розіпре мене, хай тріщатиме пузо,
Я до краю доп'ю, як не буде трудно.

О-ой-ой! Гей-гей-гей! Ну та що ж воно буде?
За живіт ісхопившись, як заєць, кручусь...
Ай-ай-ай! Ой-ой-ой! Гей, ви бачите, люди,
Як-то я після чаю бентежно мечусь...

Юрій КРУГЛЯК.

КОНЦЕРТ ДЛЯ СОЛЬФИ З ОРКЕСТРОМ

Коли хлопчик Вова у диктанті з п'ятдесяти слів зробив сімдесят вісім помилок, йому поставили одиницю. Але хлопчик Вова не розгубився, і, гордо шморгнувши носом, сказав:

— Новаторства не розуміє наша вчителька! Ось візьму і напишу листа у місто Дніпропетровськ дяді Віктору Коржу, він їй покаже смаленого вовка.

...У своїй статті «Закучерявлені строфи» («Літературна Україна» № 96 за 1965 рік) відомий наш літературознавець і письменник професор Михайло Іванович Рудницький поетам-новаторам одиниць не ставить. Його стаття — це дружня порада поважати слово. Михайло Іванович Рудницький радить молодим поетам позбутися словесного туману, який і ховає і спотворює думку.

Він хоче, щоб не «рубіконилась(?) романтика» у віршах молодого поета Б. Демківа.

Він цікавиться, як це на «смуглих плечах» поетеси Ірини Жиленко вмостилися «небо, віки і далі».

Він іронічно заздрить поетові Володимиру Коломійцеві, у якого в душі строфи «як бульби картоплі зріють в землі».

Він намагається збагнути, як поет Віталій Коротич примудряється «рецензії вбивати у чорні скроні».

І нарешті Михайло Іванович Рудницький закінчує свою статтю побажанням:

«...треба б прохати редакторів наших видавництв і журналів, щоб вони виконали хоча б мінімальну програму: не приймали до друку поезій туманних, з мовними огріхами і таких закарлючених».

Ця мінімальна програма, мабуть, найбільше обурила дніпропетровського поета Віктора Коржа. «Е-е,— подумав він собі,— багато старий хоче, ану, як редактори прислухаються до поради Рудницького? Та так новаторство згине, як роса на сонці. Треба атакувати, треба відбиватися!»

І атакував Михайла Рудницького статтею «Критику, не розтинай поетового серця!» («Літературна Україна» № 100 за 1965 рік). В чому тільки не звинувачується критик і як файно його повчає Корж! І не розтинай, і не вигукуй, і не застерігай. Виявляється, Рудницький дуже суб'єктивний і не зовсім чітко уявляє собі, що таке символічна функція (Ай-я-я-яй, а ще професор!).

До того, як виступив на сторінках газети Віктор Корж, ми думали, що Михайло Іванович Рудницький має рацію. А тепер, скажемо відверто, засумнівалися.

Справді, чому чеховський герой може нюхати горизонт, а поетеса Ірина Жиленко не має права потримати на своїх смуглих плечах далі? Поетесині плечі, що хоче, те й тримає. А критикові — зась.

Або Віталій Коротич пише:
«Пера не підвести.
Стоп.
Рецензії вбито у чорні скроні —
Металів дешевий стоп».

Що ж тут такого? Різні бувають стопи металів і різними бувають рецензії. І в різні скроні їх можна вбивати. Може, поет вбиває рецензії індивідууму негроїдної раси і скроні в нього від роду чорні? А може, ліричне «я» поетове принципово не вмивається і в нього почорніли скроні? Мало чого!

У Б. Демківа «рубікониться романтика». І хай собі рубікониться. То за це треба розтинати поетове серце? Серця у вас немає, товаришу Рудницький.

«І зріють в душі моїй віршів строфи,
як бульби картоплі зріють в землі».

Пише Володимир Коломієць. Правильно пише. По-вашому, Михайле Івановичу, виходить, що божий дар і яєчня можуть в одному контексті стояти поруч, а строфи і бульба не можуть? Яка жорстока несправедливість!

Написала поетеса Ірина Жиленко збірку «Соло на сольфі», а ви, Михайле Івановичу, кажете, що слова «сольфа» немає у природі. У Даля, може, й немає, у Грінченка, може, й немає, у вас немає, у мене немає, то погодьтеся, що ми ж з вами не новатори. Хто нам з вами забороняв взяти жменю нот і розпочати новаторське словоутворення. Хоча б отак: «до-мі» і маєте слово «домі». Будь ласка, «соло на домі». Або «фа-ре». І грайте соло на «фарі». Чим «фара» гірша од «сольфи»?

Віктор Корж пише: «Автор статті «Закучерявлені строфи» мав справу з асоціативністю (це трохи складніше!)».

Бачите, стільки років прожили на світі, стількох філологів і літераторів виховали, а так до сивого волосся й не розібралися, що асоціативність — то складна штука. Подякуйте, Михайле Івановичу, Віктору Коржеві за науку і не розтинайте поетам сердець. Хай вони собі тримають на смуглих плечах далі, хай забивають один одному у чорні скроні рецензії, хай їм рубікониться романтика. На те вони, вибачайте на слові, й новатори.

Микола БІЛКУН.

Мал. Л. БОЙКА

Щоб не зів'яли.

ЗГІДНО З ТАРИФОМ

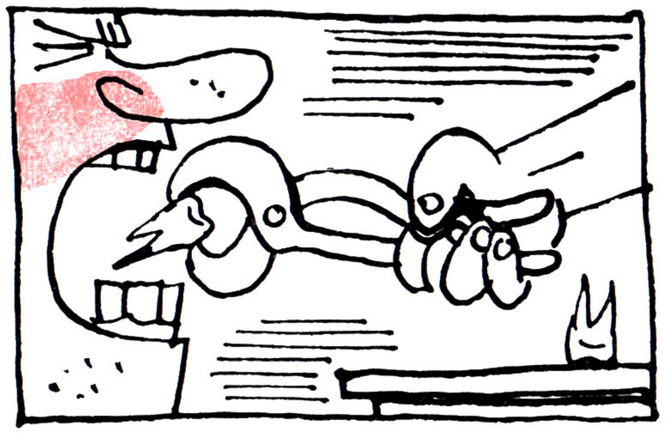

Зуб! Верхній кутній зуб, що ось уже три роки не турбував мене, почав нити саме тоді, коли я збирався на фінальний матч між «Водником» та «Шахтарем».

Не надаючи цьому значення, трохи скривившись, я вже пов'язував перед дзеркалом краватку, як страшенний біль з такою силою шпигонув мені в мозок, наче туди, щонайменше, влучила блискавиця, а потім, шукаючи виходу, зашугала по всіх його закутках.

Я схопився руками за голову, присів од несподіванки і, завиваючи, дзигою закрутився посеред кімнати.

Дружина, — як потім вона розповіла, — подумала, що в мене стався раптовий інфаркт, а дочці здалося, що я перед матчем забажав станцювати твіст.

Боже, боже! Що то був за біль. Мене всього корчило і пересмикувало. Я гасав по кімнаті, вискакував на стільці й дерся на вікна. Я полоскав зуб м'ятою, содою і порошком для прання, капав на нього касторкою та ще якоюсь каламуттю. Професор Мчеідзе, що жив поверхом нижче і працював над своєю проблемою, приніс мені повний бурдюк чудової чачі, аби тільки я вгамувався і не гупав у нього над головою. Та й це не допомагало.

Не помогла мені і розпечена цеглина, на якій, звиваючись, я простояв босими п'ятами усі тринадцять хвилин, як порадила наймудріша у нашому під'їзді баба Віолета.

І тоді чийсь голос порадив мені піти в поліклініку.

В поліклініку? Ну, звичайно! Як же це раніше мені не прийшла в голову така проста думка?!

Я рвонув до дверей, коли той же голос, спокійно, наче радіокоментатор, нагадав, що поліклініка вже годину як зачинена і єдиний вихід — це звернутися до пункту швидкої допомоги.

Через десять хвилин я вже гупав кулаками в скляні, замазані білим двері з червоними хрестами на кожній їх половині.

— Так, у вас дійсно болить зуб, — запевнила мене після огляду лікарка. — Раджу вам потерпіти до ранку, бо я акушерка і лікувати зубів мені, звичайно, не доводилось.

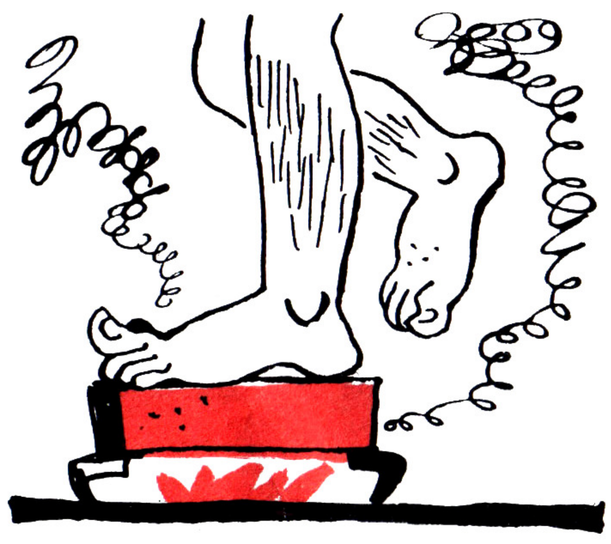

Мал. В ГРИГОР'ЄВА

— Мій Бурмилко такий талановитий танцюриста, а от в училище не прийняли. Хіба тепер без протекції проб'єшся...

О господи! Люди, якщо у вас коли-небудь болів верхній кутній зуб і вам радили потерпіти до ранку, бо в швидкій допомозі не передбачено зубного лікаря, ви зрозумієте моє становище і виправдаєте мої вчинки.

Я ставав цапки і повисав на люстрі. Я гавкав на телевізор і ганяв під ліжком кота. Я... божеволів. Так! Нічого не вдієш. Зуб! І це в той час, коли за кілька кварталів, на стадіоні, йшов останній у сезоні футбольний матч!

Я вже прокляв усе, що можна проклинати, і почав проклинати підряд все на світі, навіть те, чого не можна, коли на поміч мені прийшла двірничиха.

— Що вам сказали у «швидкій»? — запитала вона.

— Сказали, — загарчав я, — що в нашому місті зуби мають право боліти з дев'яти годин ранку до п'яти дня, бо всю добу тримати зубного лікаря нерентабельно та й ніхто не хоче чергувати вночі.

— Ну, то ви підіть до приватного лікаря, — порадила двірничиха. — Він завжди чергує.

— До приватного? Де, де він живе?!

— У другому під'їзді, в дев'ятій квартирі. Низенький такий, як іде, то штани увесь час підсмикує. Тільки знаєте...

— Що?! Кажіть, що таке?! — заревів я.

— Йому натурою... Розумієте? Курку. Тариф такий.

О, баби, баби! Курку! Та мені сто, двісті курок не жаль було віддати, аби позбутися цього ката, що засів у моїй верхній щелепі.

Я збіг униз, у сарай, схопив обидві курки, яких дружина завбачливо тримала на випадок, якщо дочці заманеться раптово вийти заміж, і кинувся у другий під'їзд.

— Лікарю, благаю! — жбурнув я в куток свою ношу і шльопнувся в крісло.

Лікар підсмикнув штани, сьорбнув носом, дістав якесь пужално, обценьки, підвівся навшпиньки, хекнув раз, потім ще раз... І все. Біль ущух.

Я з полегшенням зітхнув. Задоволено озирнувся довкола, поглянув на стіл і...

На столику, біля тієї залізяки, що нагадувала обценьки, лежав мій верхній кутній, а поруч з ним ще один.

— Лікарю, що це означає? Ви два вирвали?! — зарепетував я.

— Звичайно. Згідно з тарифом, — підсмикнувши штани, відповів з подивом лікар. — Ви ж дві курки принесли.

В. ПЛАХОТНИКОВ.

м. Черкаси.

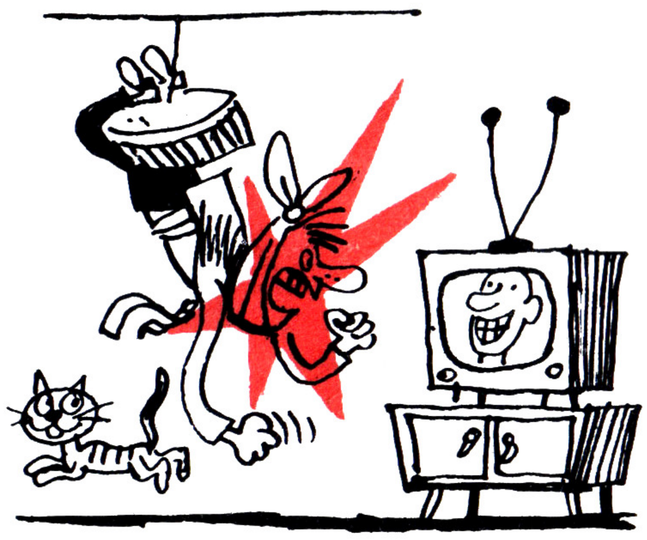

ПІРЧЕНЯ

ДІДУСЕВІ ОКУЛЯРИ

Мій дідусь купив мороку —
Окуляри-пустуни...

І тепер ми більше року
Тільки й чуєм:—Де ж вони?
Щойно ж тутеньки лежали,
І немов у воду впали.
От, халепа! От, біда!..

І під стіл він загляда,
І під ліжко. Та дарма —
Окулярів там нема.

Всі шукаєм: я і мама,
Навіть котик наш Дундук.
У квартирі справжня драма.
В нас на день їх — десять
штук...

Мій дідусь без окулярів
Не пробуде й п'ять хвилин.
Всі газети, всі журнали
Цілий день читає він.

Все він першим хоче знати,
Щоб сусідам розказати.

Тож ми всюди так і шарим,
Щоб знайти ті окуляри.

А вони, хитренні, вчені,
В дідовій лежать кишені
Чи сидять на лобі в нього,
Придивляються до всього...

Сам дідусь находить їх
І гукає: — Ось вони,
Зловреднющі пустуни! —
Всіх нас розбирає сміх.

Згодом діда знову чути:
— Де ж ви ділись,
шалапути!??

Знов по закутках ми шарим,
Знов шукаєм окуляри...

Так усіх нас цілий день
Забавляє дід Терень.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Неприємні асоціації.

ШКОДА

Розгулялась Людочка:
Дзень!! — немає
блюдечка...
Заховала дочка
Все — до черепочка,
Підмела дрібненьке скло —
Наче й шкоди не було.
Повернулась мати,
Хоче чаю дати.
—Ти не знаєш, Людочко,
Де це ділось блюдечко?
Донечка сплакнула:
— Я... я... проковтнула!
— Жартувати з цим
не слід, —
Каже доньці мати. —
Треба різати живіт,
Блюдечко виймати!
І до лікаря в ту ж мить
Почала вона дзвонить:
— Швидше лікаря!! Це ви?..
Донька стала біла:
— Ой, матусенько, не зви —
Блюдце я...
розбила!..

Валентин ЛАГОДА

РІДНІ ПІДВЕЛИ

— Миколко! Ти сьогодні уроки зробив?
— Ні, не зробив, бо не було вдома мами...
— А ти?
— Я теж не... зробив.
— Чого?
— Та, бабуся шукала, шукала свої окуляри і ніяк не змогла знайти.

Іван ФУР.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

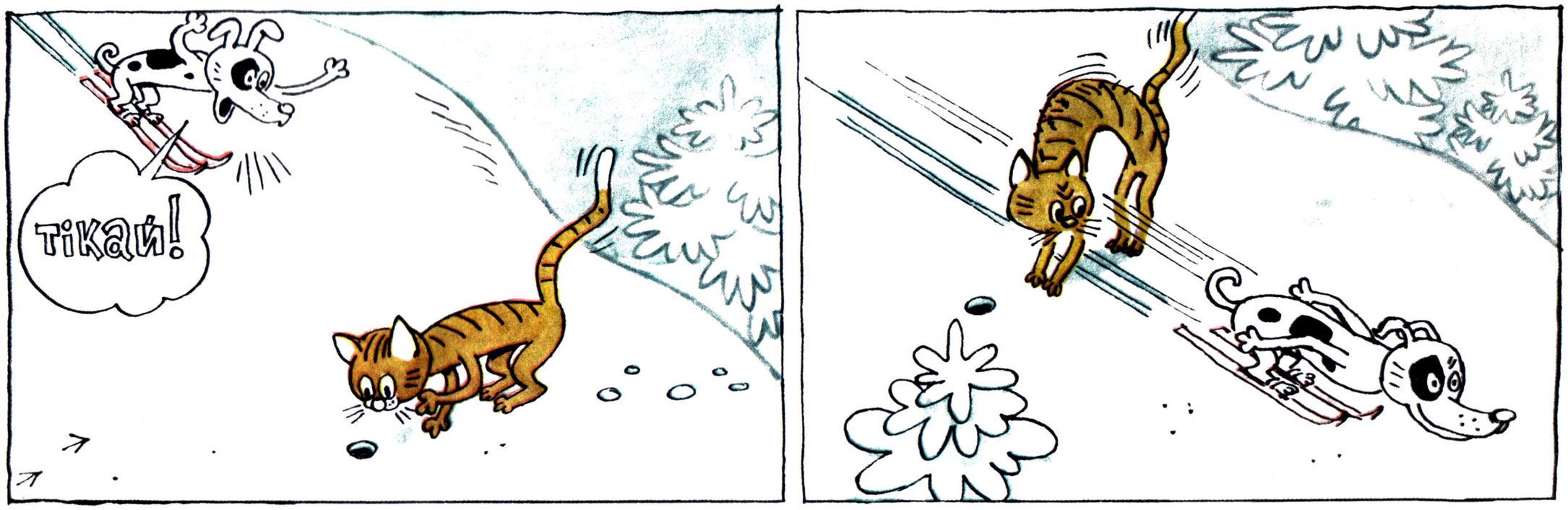

Про Тузика і Мурзика.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Не всім так щастить, як отій лисці з Кременчука. Вона вже стала старожилом Перця — четвертий раз її в журналі славимо.

Лист із Кременчука «Лисиця біля курника», опублікований торік у журналі, повідав нам нову сторінку біографії В. М. Буториної — колишнього вагаря місцевого м'ясокомбінату. У вагаря були липкі руки і її прогнали з роботи (фейлетон «Як на дурняк двигонути особняк» у № 23 «Перця» за 1962 рік і «Дали перцю!» у № 14 — за 1963 р.). А Буторина знову об'явилася на комбінаті в ролі... охоронника. («Перець» № 18 за 1965 р.).

«Пробі!» — закричала криком дирекція комбінату. «А ви не репетуйте! — озвався начальник охорони т. Филоненко. — Ми Буториній довіряємо». І виклав свій вотум довір'я хапузі в листі до редакції.

Але Кременчуцький міськком партії не погодився з тим вотумом. Міськком розглянув виступ Перця і визнав його цілком слушним. Буторину В. М. притягнено до кримінальної відповідальності. А на комуністів — заступника начальника міськміліції т. Романенка і начальника невідомчої охорони т. Филоненка накладено суворе партійне стягнення за неуважне ставлення до добору кадрів охоронників.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

perec-ua.
perec-ua.

«ПОЛКОВОДЦІ В ТРУСИКАХ» ТА «ДЕРЕЖАБЛІ»

Не можна не похвалити крижопільські «Сільські новини» (Вінницька область) за те, що вони прагнуть до жвавості, хочуть зробити свої сторінки цікавими. Час від часу в газеті з'являються «Літературні куточки», де вміщуються вірші та оповідання місцевих авторів. В одному такому «куточку» є новела М. Павловського «Вітя Зимін». А в новелі — такі рядки: «Він став однією ногою на поліно, яке я щойно пробував розколоти, за резинку трусиків владним жестом засунув ліву руку, як це роблять в кіно полководці».

Цікаво знати, в якому це кінофільмі автор і працівники редакції бачили полководця, який засував владним жестом ліву руку за резинку трусиків?!.

На цій же сторінці газета публікує цікаву інформацію про те, як в непрохідному лісі дороги замінюються повітряними засобами сполучення. Там пишеться: «Група новосибірських учених та інженерів розробила проект: ДЕРЕЖАБЛІ І АЕРОСТАТИ перевозитимуть повітрям тайговий ліс з труднодоступних районів до залізниць і річкових портів».

Це все дуже добре, але було б ще краще, якби в редакцію якимись засобами сполучення доставили орфографічний словник та граматику української мови.

«ХОЧЕТЕ ВІРТЕ, ХОЧЕТЕ НЕ ВІРТЕ»

Під таким заголовком у тетіївській районній газеті, Київської області, була надрукована гумореска В. Косаківського.

Так-от, хочете вірте, хочете не вірте, а більша половина цієї гуморески крадена.

В. Косаківський взявся за мисливську тему. Дай, вирішив він, читацьку публіку посмішу, а заодне й собі слави гумориста заживу.

Тільки, видно, зрозумів автор, що смішити публіку не так уже й легко. Тоді він вдався до свого гострого мисливського зору і скоро надибав на славнозвісну гумореску Остапа Вишні «Відкриття охоти». Надибав та й поцупив з неї під свій заголовок цілі шматки.

В. Косаківський починає своє творіння так:

«Ви, ясна річ, не повірите, але, слово охотника, це трапилось зі мною у перший день полювання».

Не турбуйтесь, повіримо! Уже повірили і переконались, що перед нами справжній «охотник» на чуже, сиріч, плагіатор.

Важко тільки повірити, як цього зухвальства не помітили працівники тетіївської районної газети.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

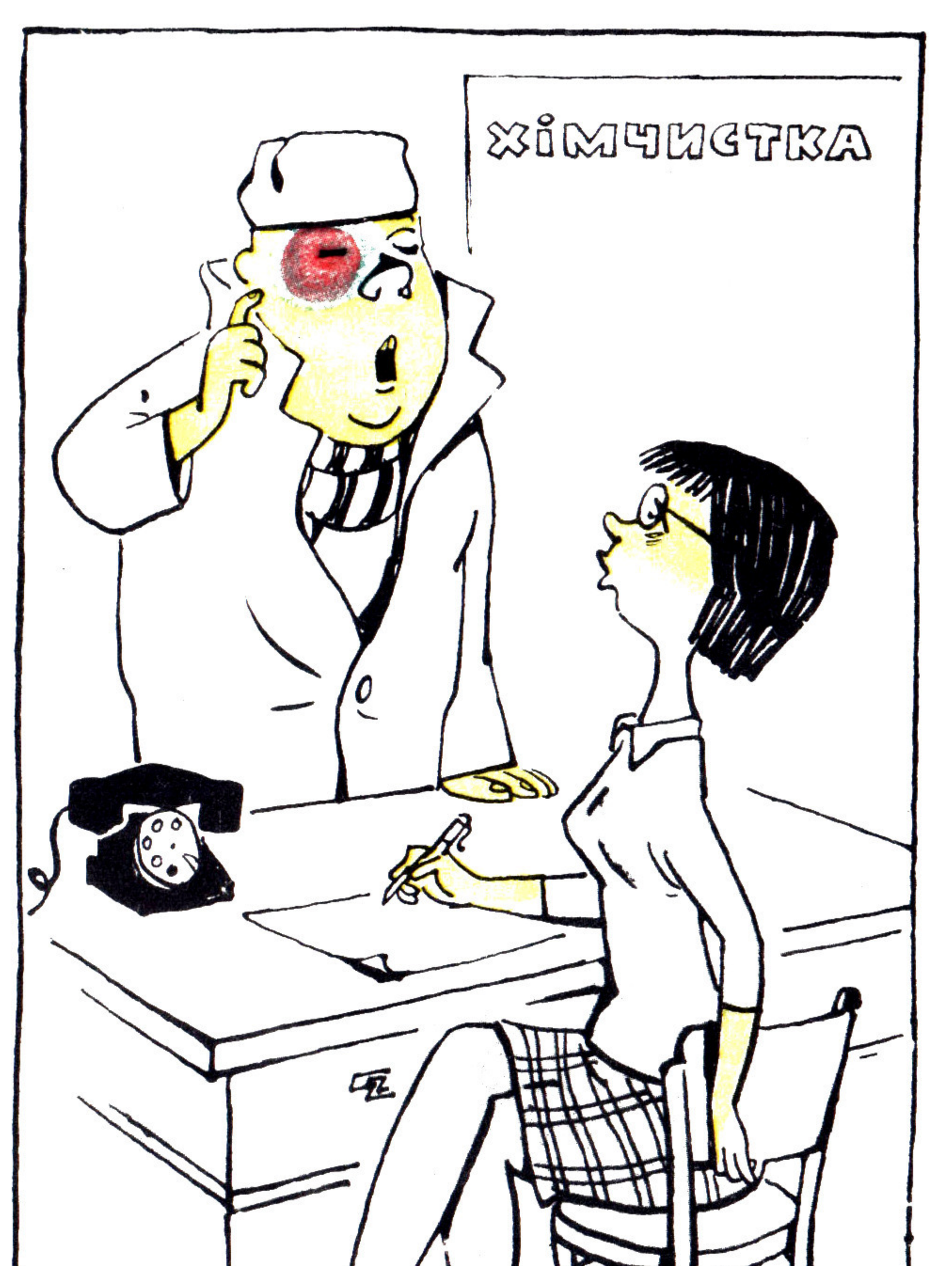

— А ви фіолетові синяки виводите?

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Чи ви, люди, працюєте, чи ви пустуєте?..». У фейлетоні під таким заголовком (№ 15 журналу) Перець критикував підприємства, які випускають такі іграшки, що їх діти і в руки не хочуть брати.

Редакцію повідомили, що за недоброякісний випуск іграшок на керуючого Кримським трестом культурно-побутових товарів Чорнобровина і директора Одеської металогалантерейної фабрики Шелкова накладені адміністративні стягнення. Директора виробничого об'єднання «Чорноморська іграшка» Юханова з роботи знято. Таубмана С. Г. з посади начальника ЦКБ — знято, а також звільнено з ЦКБ 28 чоловік, які працювали не за фахом.

Відділ ЦКБ (центральне конструкторське бюро) передбачено укомплектувати кваліфікованими інженерно-технічними кадрами.

★ В одному з листів, надрукованому у «Перці» № 17 за 1965 р., йшлося про те, що у крамницях міста Білої Церкви немає в продажу струн до бандури.

Як повідомив заступник керуючого Укропткультспортторгом т. Китаєв, керуючому Київською базою культтоварів запропоновано закупити струни й поставити їх у торговельну мережу Білої Церкви.

★ Млинівське районне виробниче управління сільського господарства несвоєчасно розсилає колгоспам свої вказівки. Про це йшлося у листі голови колгоспу імені 17 вересня П. Одемчука («Перець» № 17 за 1965 р.).

Секретар Ровенського облвиконкому т. Захарченко повідомив редакцію, що листа було обговорено на виробничих зборах Млинівського виробничого управління.

Винного у затримці відправки документів заступника начальника Млинівського управління Ішутенкова А. А. суворо попереджено.

Друже Перче!

Є у місті Донецьку фірма «Взуття». І це дуже добре. Але купити в Донецьку та його околицях пару черевиків — проблема неабияка. І це дуже погано.

Справа в тому, що фірма виконала план 1965 року за одинадцять місяців. і всі фірмені магазини ще на початку грудня закрилися на ремонт. А іншим. не фірменим магазинам фірма взуття не постачає, хоча й зобов'язана це робити.

Поздоров, Перче, керуючого фірмою «Взуття» Михайла Захаровича Андріященка з успішним виконанням плану і за одним натякни, що у споживач в свої плани. Вони мають звичку стоптувати закаблуки протягом всього року і хочуть мати змогу протягом всього року купувати нові черевики.

Г. ПАДАЛКО.
м. Донецьк.

Що б ти робив, якби тобі пошили, скажімо, пальто без рукавів або черевики без підошов? Певно б, протестував...

Ми теж протестували, коли в нашому селі Біline виріс клуб з незаскленими вікнами і наспіх збитими дверима. Але начальник кіномережі Балтського району т. Рудницький, який будує той клуб і постачає нам кінокартини, на протести реагує спокійно:

— Не подобається, не ходіть!

Виявляється, на вікна і двері просто не вистачило коштів: Рудницький пустив частину грошей, асигнованих на закінчення нашого клубу, на спорудження гаража для кінопересувок у Балті.

Кажуть, мистецтво вимагає жертв. От ми й сидимо, дивимось кінокартини, а в залі гуляє крижаний вітер.

Поясни, Перче, т. Рудницькому: якщо вже йому так подобаються кіносеанси з вітерцем, хай влаштовує їх собі особисто. А нам справжній клуб потрібен — з вікнами і дверима.

В. ЛОЗИНСЬКИЙ,
кіномеханік.

Балтський район,
Одеської області.

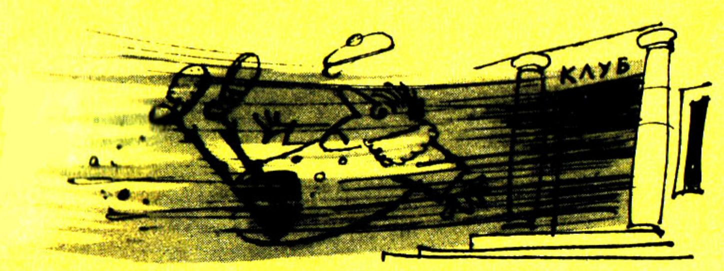

Скажи: гора повинна йти до Магомета чи Магомет до гори? Думаємо, що Магомет до гори. А ось керівництво Луцької автобусної станції дотримується протилежної гадки. Ми вважаємо, що графіки руху автобусів треба складати так, як вигідно людям. А керівники автобусної станції кажуть, що люди мусять пристосовуватися до графіків.

Виходить, що гора-таки повинна йти до Магомета, бо працівники Цуманського звірогосподарства, які закінчують роботу о 17 год., простоюють на роздоріжжі до 18 год. 30 хв., коли за графіком повинен з'явитися автобус.

А «Магомет» до них не йде.

Працівники звірогосподарства: ШАРГОРОДСЬКИЙ І. П., ДАМБОВЕЦЬКА Р. В., СТЕПАНОВИЧ Н. С., ДУБИНА В. А.

Приїдь, будь ласка, у славне індустріальне місто Дніпропетровськ. Пройди від вокзалу до головного поштамту, пройди аж до приміщення міськради — і ти ніде не зустрінеш газетної вітрини. Є, правда, вітрини біля Будинку профспілок, але вони здебільшого стоять порожні.

Можна подумати, що в Дніпропетровську збираються робити їх з червоного або чорного дерева, але ніяк не можуть добути ці коштовні будівельні матеріали.

Нагадай, Перче, нашому відділу культури, що для виготовлення газетних вітрин потрібні бажання й трохи ініціативи. А коли ці компоненти є, то самі вітрини можна поробити з відходів легких металів або звичайнісінького дерева.

Л. ОНОШКО.
м. Дніпропетровськ.

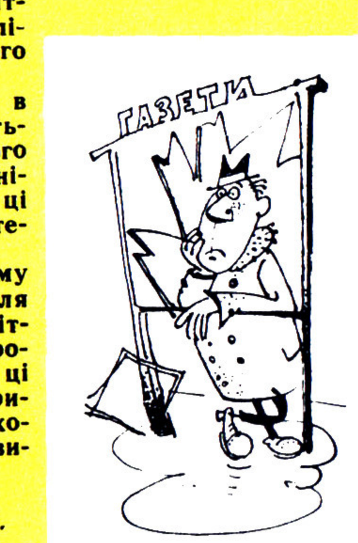

Здавна відомо, що між кравцем і шевцем є різниця. Не схожі, як відомо, і трудові профілі будівельника, доярки, шахтаря.

А от дирекція Художнього творчо-виробничого комбінату (м. Київ) з цим не погоджується. Дирекція намагається стерти ці професійні відмінності.

Будівельне управління № 2 тресту «Кіровоградсільгоспбуд» замовило згаданій дирекції плакати по охороні праці і техніці безпеки в будівництві. А дирекція надіслала нам плакати: «Про надої молока», «Про показники роботи ферм», «Про роботу вугільної промисловості». І не тільки надіслала непотрібні плакати, а й гроші з нашого рахунку списала за них.

Тепер, Перче, нас обсіла нова турбота: як опанувати таку техніку безпеки, щоб уберегти нашу касу від небезпечного «художества» дирекції Київського художнього творчо-виробничого комбінату.

А. ІЛЬЇН,
начальник будуправління № 2.
Г. ОЛІЙНИК,
секретар парторганізації.
К. ПАХОМОВ,
голова будкому.

м. Знам'янка,
Кіровоградської обл.

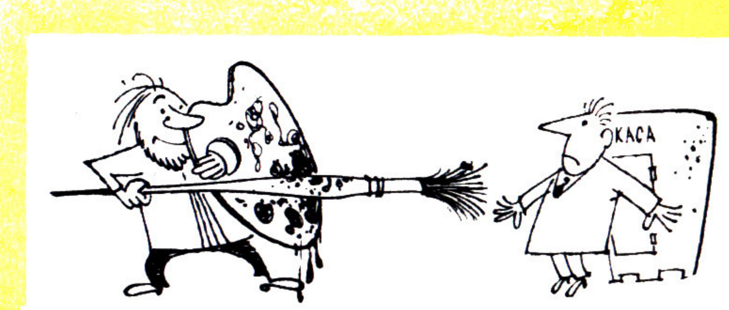

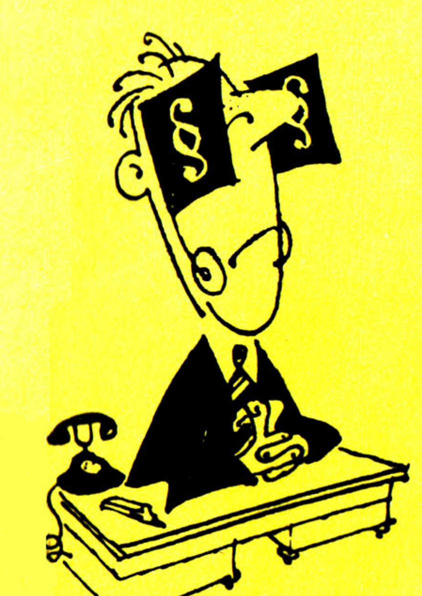

Читали ми в № 20 «Перця» за минулий рік, як старий кінь Васько Буланий скаржився на те, що ухналів немає в продажу. Коні нашого колгоспу теж скаржаться. Посторонків немає у продажу. То така біда, що хоч за хвіст коня прив'язуй до воза. Корми коням тракторами возимо.

Голова правління Шевченківського ССТ Яків Григорович Ситник киває на керуючого районним відділенням «Сільгосптехніки» Івана Омеляновича Бойка, а Іван Омелянович не зостається в боргу і киває на Якова Григоровича. Тим часом посторонків немає.

Кому його, Перче, хвоста накрутити, щоб кінські хвости не страждали?

П. ЧЕРНЕНКО,
завідуючий господарством колгоспу «40 років Жовтня».
Кам'янсько-Дніпровський район,
Запорізької області.

Мал. В. ФОМІНА

— Вона мене за муки полюбила...

Репліка

БЕРЕЖІТЬСЯ ІНСТРУКЦІЇ!

Цілком серйозно застерігаємо: батьки, бережіться! Не давайте в руки дітей інструкції, яку додає Харківська фабрика хімпобутвиробів до пластиліну.

«Діти! ліпить іграшкі з пластиліну!» — закликає інструкція. Далі йде пояснення, як «користуватіся» пластиліном, «рекомендуеться» ліпити на «досточці» і т. д.

Словом, бачите, яких грубих помилок наліплено у цій інструкції навіть без пластиліну.

«Наліпили» ці помилки і видали безграмотну інструкцію 500.000 тиражем. Дирекція фабрики, видно, забула, що навіть тим, хто випускає пластилін, «рекомендуеться» добре знати мову. Або хоч ретельно «користуватіся» словником.

ЗВІТУЄ

Мал. БЕ-ША

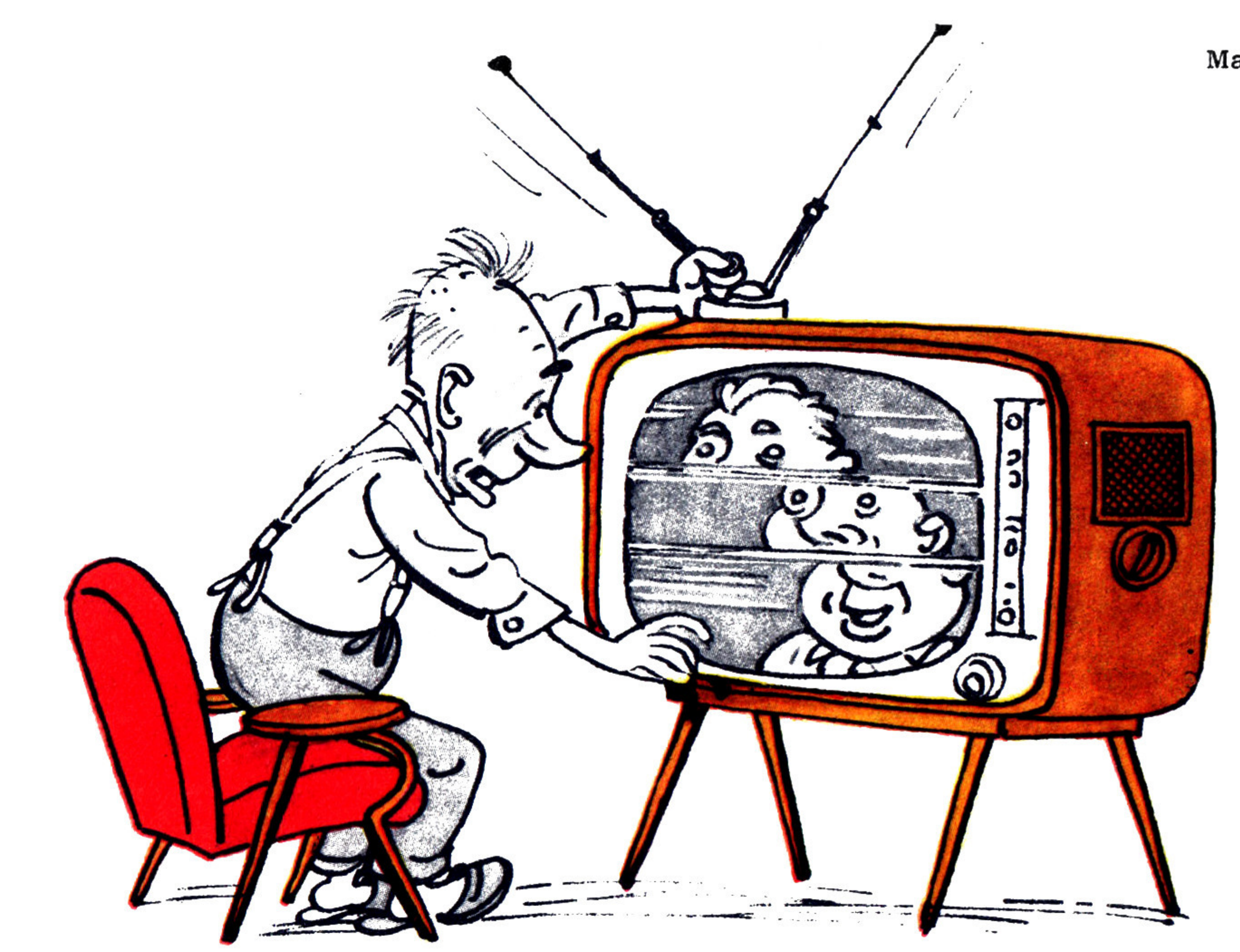

— Як бачите, після критики роботи нашого ательє якість ремонту телевізорів значно поліпшилась.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.
Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.
ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»
Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79.
Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.
Журнал «Перець» № 2 (565) (на украинском языке). Підписано до друку 5. I. 1966 р.
Папір 70×108 1/8=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.
Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94.
БФ 12701. Зам. 06464. Тираж 755.000 прим.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejournal.com

У МЕНЕ В ГОСТЯХ
МІЙ БОЛГАРСЬКИЙ БРАТ
„СТЪРШЕЛ“ („ШЕРШЕНЬ“)

Опудало

Індекс 74393

Самокритика.

— Я завжди ставлю громадські інтереси над особистими...

— У вас що — день народження?
— Ні, це ми готуємось до зустрічі з майстром по ремонту телевізорів.

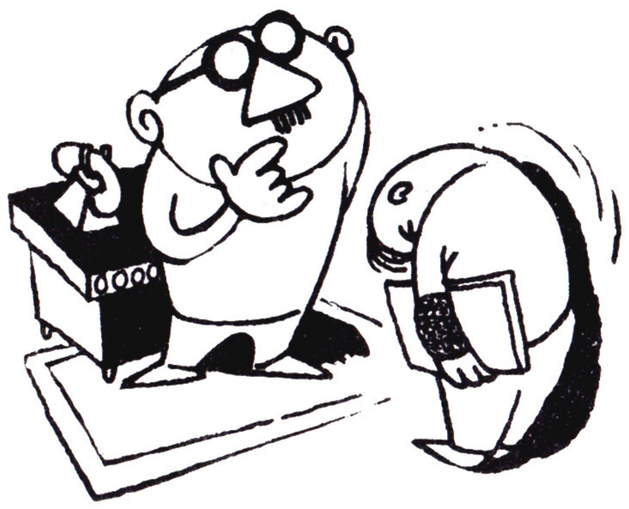

— Дивно, ніяк не можу запам'ятати ваше обличчя.

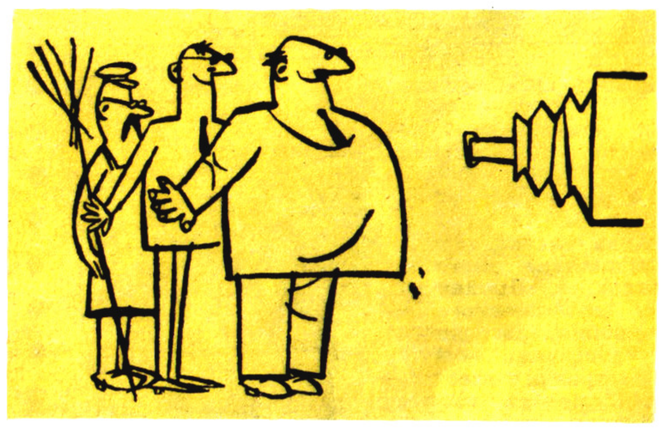

Коли нагороджується колектив...

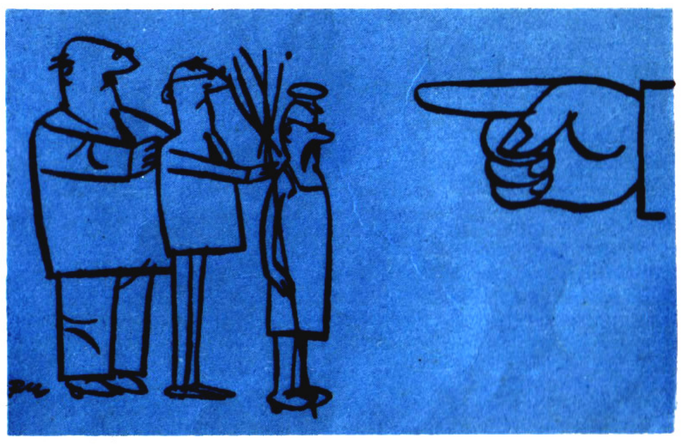

Коли відповідає колектив...

ПРОФЕСОР І СТУДЕНТИ

На початку семестру і...

... в кінці семестру.

— Посоромся, сину! Жінка гола ходить, а ти гроші на книжки викидаєш.

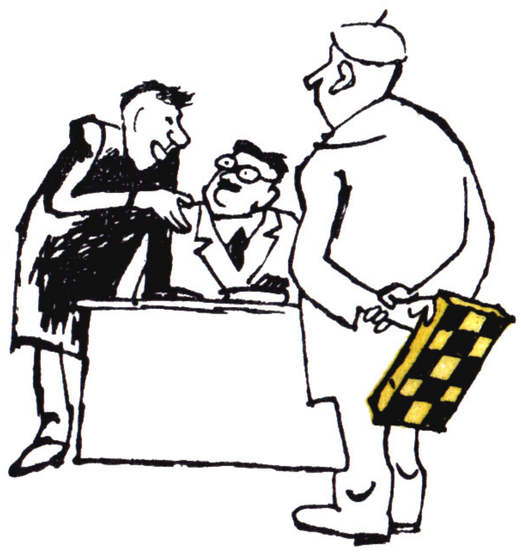

— Товаришу директор, прийміть його на роботу, він для нас підходяща партія.

— Вам як відремонтувати — швидко чи доброякісно?